

holdt de Dage, han var her i Thinget, var af den meſt udfordrende og ophidsende Karakter, ſaaledes at der ikke fra Statens Side kunde ventes nogen Opfordring til at tage noget Henſyn, ſaa at han fik Lov til fremdeles at udøve denne Virksomhed, naar der ſaaledes gjordes Brud paa Sagernes ſedvanlige Gang. Endelig kan jeg tænke mig, at en Regjering, ſom ſtaaer overfor en ſaa betydelig Modſtand, kunde have en Føleſe af, at det af rent perſonlige Grunde kunde være onſkeligt at ſtaane ham og udsætte Afſonningen; men ſaa forekommer det mig dog, at hvis man vilde forlange Sligt af Regjeringen, ſaa maatte der i Forveien foreligge et Andragende fra den Paagjældende ſelv. (Ufbrudſe). Ja, jeg ſtal ikke fornærme den domfældte Formand ved at tænke mig Muligheden af, at han ſkulde indgive noget Andragende eller Sligt; men der maatte i det Mindſte foreligge et indirekte udtalt Ønſte, der maatte i alt Fald foreligge Noget i hans Holdning, ſom kunde antyde, at han onſkede en ſaadan perſonlig Begunſtigelſe; men jeg maa ſpørge de Herrer, om der for Juſtitsminiſteren har foreligget Noget af den Art. I den Holdning, ſom den ærede Formand har indtaget her i Thinget, har der ikke været Spor af noget Saadant, og jeg antager derfor, at han heller ikke har onſtet en ſlig perſonlig Begunſtigelſe, og ſom Følge heraf kan der jo ſlet ikke være Tale om en henſynsløs Indgriben ved at fængſle ham. Ja, det ſyntes jo, ſom om den ærede Ordfører var ikke lidet miſfornøiet med Regjeringens Overbærenhed, idet den jo nemlig lod den domfældte Formand fortsætte ſin Virksomhed her i Thinget en 8—9 Dage — eller hvor længe det nu var — ud over den Tid, det var nødvendigt. Ja, der er ganſke viſt ogſaa Mangfoldige i Landet, ſom have miſbilliget dette Skridt fra Regjeringens Side, idet de ſige: Hvorfor ſtal ikke Retfærdigheden lige ſaa vel have ſin Gang overfor Folkethingets Formand ſom overfor enhver Anden, der bliver dømt. Det er ganſke viſt, at det kan være noget tvivlſomt, om Regjeringen handlede rigtigt deri; i alt Fald viſer det ſig, at den ikke har havt ſtor Tak for den Henſynsfuldhed, den har viſt, og jeg tænker derfor ogſaa, at hvis det ſamme Tilfælde indtræder en anden Gang, hvad jeg ikke haaber, ſaa vil jeg i alt Fald anbefale Regjeringen at ſætte Bedkommende i Fængſel ſtrax, for ikke at udsætte ſig ikke blot for ſine Venners, men ogſaa for ſine Modſtanderes Kritik. Det maa jeg dog imidlertid ſige, at havde Regjeringen ikke fuldbyrdet Dommen ved at ſætte den Paagjældende i Fængſel, ſaa føler jeg mig ganſke overbevist om, at der rundt

i det hele Land vilde have udbillet ſig den Mening, at Regjeringen ikke havde hævdet ſin Autoritet, ſaaledes ſom den burde — den Autoritet, ſom enhver Regjering bør have og hæbde, ſaa længe Magten er dens. Jeg ſtal foreløbig indſtrænke mig hertil. Jeg finder alſaa ikke i Henhold til, hvad jeg har udbillet, at der er ſtet noget Brud paa Bølgernes og Thingets Ret, og finder navnlig ikke, at Sagen retlig har nogen større Dimension, fordi det er Folkethingets Formand, der er fængſlet. Jeg finder endelig ikke, at denne Fængſling kommer i Strid med Grundlovens § 57, og kan derfor ikke ſtemme for det foreliggende Forſlag til Beſlutning.

Monrad: Jeg har med ſtor Opmærksomhed fulgt det intereſſante Foredrag af den Taler, ſom nu ſatte ſig, men jeg tilſtaar, at han har ikke overbevist mig. De Ord, der udtale ſaa ſimpelt og klart, at et Medlem af Rigsdagen ikke maa fængſles uden Rigsdagens Samtykke, maatte virkelig have udtrykt paa en ganſke anden klar Maade, at dette kun gjaldt Baretægtſfængſel, derſom dette var Meningen dermed. Det forekommer mig iøvrigt ogſaa, at den Maade, hvorpaa Thingets ærede Formand er blevet behandlet, viſer Nødvendigheden af, at Thinget opretholder ſin Opfattelſe. Det er jo nemlig ſaa, at en Udsættelſe af Fuldbyrdeſen af en ikjendt Straf menes at bero paa Regjeringens Forgodtbefindende. Det gaar alſaa herved over til at være en rent adminiſtrativ Sag, om en Domfældt ſtrax ſkal udfone ſin Straf, eller om der kan hængaa længere Tid. Det bliver en rent adminiſtrativ Sag; og vi ſe jo her i det foreliggende Tilfælde, at Miniſteriet ganſke vilkaarligt lod den Domfældte have ſin Frihed i — jeg ſynes — henved 14 Dage. Vi ſtaa alſaa overfor en rent vilkaarlig Indgriben i en Rigsdagsmands Virksomhed, naar et Miniſterium enten kan lade Straffen udføre ſtrax eller udsætte dens Afſoning. Derſom det alſaa f. Ex. var den ærede ſidſte Taler, der ſkulde udfone en Straf, da tvivler jeg ikke om, at Regjeringen havde udsat dette, til Rigsdagen var færdig. Det vil i det Hele ſtaa i Regjeringens Maat herved at tage et poliſtiſt Henſyn. Den Maade, hvorpaa Regjeringen er gaaet frem, viſer derfor netop Nødvendigheden af, at Rigsdagen ſøger at opretholde den den tilkommende Ret, det vil ſige ved den Maade, hvorpaa vi kunne gjøre det, nemlig ved at nedlægge en Indſigelſe derimod. Den ærede Taler er tillige gaaet ind paa en Bedømmelſe af Formandens formentlige Forſeelſe. Jeg kan ikke Andet end